

.....
DVOJNÁSOBNÝ DRŽITEL OCENĚNÍ
NEJLEPŠÍ ČESKÁ DETEKTIVKA
.....

Jiří **NALEZENÍ**
Březina

motto

Nalezení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Jiří Březina

Nalezení – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NALEZENÍ

Jiří **NALEZENÍ**
Březina

PRAHA 2022

Těm, kteří se nenašli

Prolog

„Proč mi musíš pořád kazit život?“

Eliška to procedí mezi zuby s takovou nenávisť, až se jí Lída lekne.

Když se z toho úleku vzpamatuje, unaveně si povzdechne.

„Eliško, prosím, nezačínej s tím zase. Vždyť jsme se domluvily...“

Domluvily se, ale dneska už to, zdá se, neplatí. Lída musela Elišku doslova vytáhnout z postele (včera večer přišla bůhvídkdy, je nevyspalá, ale nedá se nic dělat), aby jí mohla předat Lukáška a odjet do práce.

Vlastně o nic nejde, Eliška bude půl dne hlídat Lukyho a pak má volno. Je léto, prázdniny, kromě toho, že dohlédne na kluka, nemá žádné povinnosti.

Ale Eliška to bere jako ohromnou nespravedlnost. Je jí šestnáct a chce jen jedinou věc: svobodu. Chce si užít prázdniny, poflakovat se celé dny u Velkého rybníka s kamarádkami a pokukovat po klucích. A možná nejenom pokukovat, tuší Lída, ale neodvážší se jí ani náznakem zeptat.

Jsou spolu na kordy. Eliška je ve věku, kdy je s ní všechno těžké. Nakonec se podvolí, ale toho rámusu, křiku a dramatických gest, které kolem všeho nadělá...

Lída by jí ráda tu svobodu dopřála, má ji ráda, taky byla mladá, ale nejde to. Teď na začátku prázdnin prostě Lukyho nikdo nepohlídá.

A pro holku je to přece dobrý trénink. Navíc odpoledne má Eliška pro sebe, večery a noci taky, nikdo ji nehlídá,

nikdo jí nekecá do života. Jde jen o těch pár hodin, kdy musí Lída do práce a kdy se velká ségra postará o sedmiletého brácha, to přece není žádná tragédie.

„Já chci jít aspoň jednou ven sama!“

„Vždyť na tom nic není. Odved' ho tam, nech ho, ať se koupe v tom ohrazeném brouzdališti, jenom na něj zpozvdálí dávej pozor. On se zabaví, znáš ho.“

„Nezabaví, bude za mnou dolejšat a bude dolejšat za kámošema a my si nebudeme moct ani nic říct!“

Eliška má slzy na krajíčku. Vyrostla z ní hezká holka a tím svým výrazem raněné srny dokáže na hodně lidí zapůsobit. Na svou matku ale ne. Dnes rozhodně ne.

„Prostě ho vezmeš s sebou a konec diskuzí.“ Lída hází přes rameno kabelku a odchází. Lukáš se za ní dívá s mírně pobaveným výrazem.

Eliška zavrčí a zdrceně si prohrábne dlouhé, sluncem vyšisované vlasy barvy slámy.

„Přestaň se šklebit, ty malej kreténe,“ okřikne Lukyho.

Luky se na ni otočí a zašklebí se ještě víc.

ČÁST PRVNÍ

Tomáš Volf se posadil na posteli. Slunce už vyšlo nad protější budovu a zalilo jeho ložnici zlatým světlem. Bylo by to krásné a romantické, kdyby ovšem nebylo půl šesté ráno.

Kdysi četl, že pravěcí stavitelé megalitických chrámů využívali slunovratové linie. Jen pár dní v roce pronikly sluneční paprsky hluboko do útrob temné hrobky. Architekt Tomášova bytu se zjevně snažil dosáhnout stejného efektu. V týdnech kolem letního slunovratu se vycházející slunce dostávalo Tomášovi až do postele.

Jistě, mohl by si zatáhnout závěsy. Jenže to by nesmělo být tak šílené horko. V noci musel otevřít okna dokořán, aby nechal alespoň trochu vychladnout rozpálené stěny bytu, kde se dalo přežít jen v trenýrkách.

Metropole se změnila v rozpálenou pec. V tom ulepeném horku se špatně žilo, pracovalo, přemýšlelo. A nedalo se v něm ani spát.

Tomáš měl město rád, nepatřil mezi lidi, kteří touží po životě v ústraní nějaké zapadlé samoty na lesní mýtině. Ale v těchto okamžicích by nějakou změnu oproti rozpálenému betonu přivítal.

Naštěstí už mu svítala naděje. Šéf mu podepsal žádost o dovolenou. Tomáš neměl velké plány. Navštíví mámu a tátu a chvíli pobude v kraji svého dětství. A pak si to namíří na chalupu rodičů na Vysočinu a vypaří se.

Vezme si s sebou pár knížek, bude si číst, poslouchat muziku a čistit si hlavu. A ještě důležitější je to, co si s sebou nevezme – počítač a dosahový telefon.

Když bude mít náladu, nasbírání nějaké houby, pokud se mu ovšem v kůrovci zničených zbytcích lesů podaří nějaké najít. Vyrazí na dlouhý výlet nebo si zajde na pivo do hospody. Ale jinak od své dovolené vyžaduje vlastně jen jednu jedinou věc: aby mu všichni dali pokoj.

Než se ale tahle mlhavá představa zhmotní, bude muset vydržet ještě necelé dva týdny v tomhle rozpáleném bytě a kanceláři, která je sice klimatizovaná, ale zalázaná papíry, které musí Tomáš před svým odjezdem zkompletovat.

A ještě jedna podmínka musí být splněna. Něco, co vůbec nezávisí na Tomášově vůli. Nesmí dojít k žádné vraždě. A když už, tělo se nesmí najít do té doby, než se Tomáš vrátí plný sil a elánu do práce.

Eva Černá toho muže poznala hned, jak se objevil ve dveřích.

Příběhem rodiny Šindelářových teď žila celá země. V televizi a na zpravodajských webech se míhala podobná hezké dívky, střídaná záběry na skupiny policistů a dobrovolníků prohledávajících krajinu. Petr Šindelář se v televizi také objevil, v dojemném vzkazu prosil svou dceru, aby se vrátila domů. Neúspěšně.

Eva tušila, proč Petr Šindelář zavítal zrovna do jejího kanclíku, skrytého v útrobách vily na kraji města. Jako jediná zaměstnankyně malé neziskovky zvané Vanesco měla poněkud nezvyklou náplň práce: hledat ztracené lidi. Většinou šlo o neplatiče alimentů, ale párkrát už hledala i zatoulané děti nebo teenagery, po kterých se slehla zem. A byla v tom dobrá.

Jenže šestnáctiletá Eliška Šindelářová rozhodně nepatřila mezi běžné útěkáře. Případ byl mnohem hrozi-
větší, a na jeho konci navíc svítilo jen malinké světýlko
naděje. Eva proto vymýšlela, jak se z toho vyvlíknout,
ještě než Eliščin otec dokončil svou prosbu.

Bylo jí ho líto. Působil jako člověk zvyklý pracovat
rukama, řemeslník, silné paže a široká ramena, ale teď
jako by se jí zmenšoval před očima. Pleť měl šedivou,
byl cítit potem a nepraným oblečením a jeho pohled
mířil skrz stěnu místnosti.

„Moc ráda bych vám nějak pomohla, ale myslím, že
mě nepotřebujete. Máte v zádech policii a armádu, po-
máhají vám nejlepší profici se špičkovou technikou. Já
honím rozvedené tatínky, co nechtějí platit výživné na
děti...“ vysvětlovala.

„Jenže oni nehledají Elišku, oni hledají tělo. Ale já to
nevzdávám, ona... Ona si zaslouží šanci. Jde o čas, paní
Černá, to přece víte, hrozně se bojím, že přijdu i o ni...“

Tohle Eva věděla. Věděli to všichni, kdo o pátrání po
Elišce Šindelářové alespoň něco zaslechli. Vyšetřovatelé
předpokládali, že po tom, co provedla, se nebude chtít
vrátit. Bude mít strach z trestu. Bude trpět výčitkami.
A možná si bude chtít vzít život.

Proto ty vrtulníky s termovizí, ten spěch, nasazení
vojáků i hasičů. Šlo o to najít Elišku dřív, než si něco
udělá.

„Nedokážete si představit, jaký to je.“ Šindelář schoval
tvář do dlaní. „Ten pocit, když se vám stane... tohle.“

Eva sklonila hlavu. Ne, tohle si lze představit jen stěží.

„Manželka nad ní zlomila hůl. Ať se nevrací, řekla
mi. Snáší to ještě hůř než já, už vůbec neuvažuje... Ale
já...“ zavzlykal, „já chci mít aspoň jedno dítě. Aspoň
jedno chci zachránit.“

„Jenže já opravdu nevím, jak bych vám mohla pomoci,“ pronesla Eva tiše.

„Prosím, přijďte k nám. Zkuste ji najít, vy to umíte. Něco vás napadne.“ Šindelář k ní vzepjal ruce. Působilo to poněkud komicky, teatrálně. Ale Eva věděla, že je to gesto nejvyššího zoufalství. A že na něj ten zlomený muž má právo.

Tomáš se vláčel vyprahlou ulicí a nadával si za to černé tričko s logem kapely Panopticon, které si ráno vzal na sebe. Tmavá barva do sebe vpíjela sluneční paprsky a páčila ho do zad.

Po dlouhém dni v práci měl v hlavě prostý plán. Koupit si studené pivo jakékoli značky, v jakémkoli obalu a za jakoukoli cenu a donést ho domů. Tam se vysprchovat a pak sebou praštit do křesla, kde bude hibernovat, dokud nebude možné vyjít do teplé noci na procházku a snad i na večeři někde na zahrádce.

Přemýšlení o těch nejpřízemnějších potřebách přerušilo vyzvánění telefonu. Líně sáhl do kapsy. Připadalo mu, že nemá sílu s nikým komunikovat.

Jméno volající ho z té představy vyvedlo.

„Ahoj Tome, jak se máš? Užíváš si léto? Co dovolená, kam pojedáš?“

Eva Černá se snažila působit vesele a nezávazně, ale on už ji dobře znal. Nevolá přece jen tak, aby se zeptala, jak se má.

Přesto s ní chvíli hrál její hru. Věděl, že člověk jako je ona stejně nevydrží chodit dlouho kolem horké kaše.

„Tomáši, chystám se teď jet někam ke Svinovu,“ řekla nakonec.

„Jako k tomu Svinovu? K mému Svinovu? Snad ne kvůli...“ řekl a zastavil se uprostřed kroku.

„Jo. Kvůli tý ztracený holce, co je teď všude její fotka.“

„Víš, já o tom moc nevím, domů moc nejezdím a v práci se to ke mně nedostalo...“

„To si děláš prdel? Už čtvrtý den tam pátraj po holce, co se ztratila někde za městem. Je jí šestnáct, měla hlídat mladšího bráchu. Byla na něj nasraná, že si kvůli němu nemůže užít prázdniny. A tak toho kluka asi zabil, člověče, cestou na koupaliště. Pak si asi uvědomila, co udělala, a zdrhla. Teď ji hledá celej okres, všichni se boje, že by mohla spáchat sebevraždu.“

„To je šílený. A ty tam jedeš pracovně?“

„Jo. Byl za mnou její táta. Umíš si asi představit, jak na tom je. Chce mít aspoň jedno dítě živý, i když je zároveň vrahem toho druhýho. Prostě hrůza.“

„No ty vole.“

„Tak jsem ti jen chtěla zavolat, že jsem si na tebe vzpomněla, vyprávěl jsi mi, že jsi v tom – jak říkáš – zapadákově, vyrůstal... Nevíš tam o nějakým dobrým a levným ubytování?“

Tomáš se usmál. „To si piš, že vím. Ubytování vůbec neřeš. Víم o někom, kdo tě u sebe nechá a postará se o tebe. Domluvím to a zavolám ti zpátky.“

„Tak to budeš hodnej. Pojedu tam už zítra a pár dní bych se tam zdržela. Nevím, co tam budu dělat, když tu Elišku hledají už i vojáci, ale slíbila jsem to.“

Rozloučili se. Tomáš ještě chvíli stál na žhavém chodníku a nepřítomně zíral na displej telefonu. Tenkrát bylo taky takhle horko, napadlo ho.

Už je to tolik let. Kolik vlastně? Patnáct?

Na okamžik zavřel oči.

Vzduchem se vznášelo takové to krátké bezvládí, jaké nastává ve chvíli, kdy je klasifikace uzavřená, ale prázdniny ještě nezačaly.

Otevřenými okny sálalo do třídy suché horko. Tomáš se povaloval v zadní lavici, propiskou ryl do laku další logo naprosto skvělé metalové kapely a občas otráveně vyhlédl z okna na kostelní věž, která jediná narušovala bleděmodrou hegemonii nebe.

Pozítří už jen převzít vysvědčení – a pak prázdniny. Dva měsíce svobody.

Jenže ne pro Tomáše.

„Fotřík trvá na té brigádě,“ prohodil směrem ke svému sousedovi, který doposud zaujímal stejnou polohu jako Tomáš. Teď se na něj ale překvapeně podíval.

„Jak jako, to budeš v létě vstávat o půl pátý, nebo co?“

„Něco takovýho. Ženský si udělaj volno a já to odse-ru,“ ušklíbl se Tomáš.

„Ty vole, ty tam s náma teda nebudeš?“

„Hele, Pájo, já za to nemůžu. Tátu nepřekecám, víš jakej je. Budu tam s váma, jak to půjde, ale rána mám zabítý.“

„To tam ale nebudeš ani přes noc, to nedáš...,“ podr- bal se Pája za uchem.

„To dám, dva tejdny to vydržím a pak se dospím.“

Ranní rozhovor s tátou Tomášovi zkazil náladu. První dva týdny bude muset otročit v rodinné pekárně, vstávat brzy ráno a péct vyhlášené Volfovy housky a další pečivo. Přitom on s kamarády už měsíc plánoval něco úplně jiného.

Za městem se nad krajinou protkanou rybníky a pastvinami tyčil Lomeček, zalesněný pahorek, v jehož těle zela hluboká jizva zatopeného žulového lomu. Čistá a chladivá voda odrážela vysoké skalní stěny, ze kterých s oblibou skákala místní omladina.

Holky tady s předstíraným nezájmem sledovaly, jak si kluci jeden před druhým dokazují odvahu.

Tomáš, Pája a Marek z osmé bé však měli s Lomečkem ambicióznější plány. Za zatopenou částí se v zákrytu za neodtěženým žulovým masivem nacházel ještě jeden lom. Nebyl zatopený, jen hustě zarostlý a sevřený v tmavém kaňonu. Dalo se k němu dojít z druhé strany kopce.

Říkali mu Roklinka. Kluci tohle místo objevili už jako malí. A protože se všichni tři o něco později nechali pohltit světem *Pána prstenů* natolik, že kromě obligátních filmů opakovaně četli Tolkienovy knihy, stal se lom místem, kde se měnili v elfy, trpaslíky, čaroděje a hobity.

Dnes už pro ně byla Středozem jen milou vzpomínkou. Fantazii mladých mužů teď dráždily spíš představy spolužaček v plavkách, nicméně Roklinka měla stále své kouzlo.

Kluci si předsevzali, že tady budou přes prázdniny tábořit. Postaví si stany, časem možná nějakou chajdu, ohniště, dřevěné lavice. A tady, ve svém království, se budou poflakovat, pít pivo, kouřit cigarety, poslouchat muziku, debatovat o životě.

Ze všeho nejvíc si ale přáli přijít o panictví.

Na konci osmé třídy už je načase, shodli se.

„Jedu do Rajt. Pár dní tam zůstanu.“

Eva Černá to pronesla hlasem, který zněl věcně, ale zároveň signalizoval, že žádnou další diskuzi nepřipouští.

Filip Stejskal pozvedl obočí. Byl už pár let jejím přítelem a zároveň formálním nadřízeným ve Vanescu. Miniaturní kancelář, sídlící v podkroví dětského křizového centra, které Filip založil, měla za cíl pomáhat

hledat ztracené děti, partnery a rodiče, kteří se schovávali před svými povinnostmi vůči potomkům.

Jako Evin šéf i partner věděl Filip naprosto přesně, že nemá cenu vyptávat se na podrobnosti. O detektivní činnosti si rozhodovala sama, a proto měla hlavní slovo i v tom, jakému případu se bude věnovat.

Fungovalo to dobře, Filip však musel skousnout, že Evu čas od času neuvidí klidně i několik dní, přičemž nebude mít ani tušení, co jeho přítelkyně právě dělá. Důvěřoval jí, i když mu někdy bylo úzko. Eva se už párkrát dostala do šlamastyky, ze které jí musela pomoci její asertivní povaha a značné zkušenosti s aikidem.

Jakmile vyslovila jméno městečka, kam hodlá jet, bylo mu to jasné.

„My taky hledáme tu ztracenou holku? Myslel jsem, že policajtům do zelí nelezeme...“

„Nelezeme,“ pokrčila rameny a sáhla pod postel pro brašnu s fototechnikou, kterou používala při sledovačkách. „Ale byl za mnou její táta. Nedokázala jsem ho odmítnout, jsem čím dál měkčí.“

„Co máš tedy v plánu?“

„Trochu se tam projdu a udělám si představu, co se vlastně stalo. Zkusím se vcítit do té holky, budu otravovat její kámošky, jestli mi třeba neřeknou víc, než prozradily policajtům. Ale myslím, že oba tušíme, jak tohle skončí...“

Filip si povzdechl. Byl dětským psychologem a o případu Elišky Šindelářové se mluvilo nejen v odborných kruzích. Věděl, kam Eva míří.

„Kéž by ses mýlila.“

Tomáš Evu nezklamal. Pár minut po jejich telefonátu jí poslal esemeskou telefonní číslo na paní, která pro ni má přichystané ubytování. Je to all-inclusive, budou se k tobě chovat jako k VIP, napsal.

Mělo ji to varovat. Všechno jí ale došlo až ve chvíli, kdy na poskytnuté číslo zavolala a ze sluchátka se ozvalo melodické: „Volfová, prosím.“

Eva se malinko zakoktala, když se představila, ale Tomášova maminka ji hned přerušila.

„Syn mi volal, že přijedete, prý se o vás máme postarat jako o vlastní. Pokoj už tu na vás čeká, hlady taky neumřete. Kdy dorazíte?“

„Zítra odpoledne, je to v pořádku?“

„Samozřejmě,“ řekla paní Volfová. „Budeme vás očekávat. Tomáš říkal, že jste specialistka na ztracené děti. Jsme rádi, že vám můžeme pomoci aspoň takhle.“

Když Eva hovor ukončila, zavolala Tomášovi.

„Já to nemyslela tak, abys mi sehnal bydlení u vás doma! Nerada bych byla někomu na obtíž...“

„Neboj se, naši jsou fajn, jsou rádi, že se tak aspoň trochu účastní pátrání. Když jsem s mámou mluvil, říkala, že jsou tam z toho všichni na větvi. Navíc u nás budeš mít každý ráno čerstvý housky k snídani,“ smál se.

„Tak to už se těším,“ odpověděla, ale hned se zarazila. „Teda, těším se na tvoje rodiče. Ta práce asi tak zábavná nebude.“

„Jak dlouho už ji hledají?“

„Čtvrtej den.“

Mlčel. Věděl, stejně jako Eva, že za takovou dobu už se toho mohlo stát hodně. A nic dobrého.

„Třeba je u nějaký kamarádky,“ pokračovala Eva, jako by se snažila vzepřít statistikám. „I kdyby se schovávala někde v lese, tak asi neumře, jsou teď skoro tropický noci. Držím se optimistickýho scénáře, že se jen bojí vrátit domů...“

„Jasně, ten pesimistickej by znamenal, že už teď je pozdě,“ doplnil ji Tomáš.

„To jo,“ připustila neochotně. „Je pravda, že kdyby byla zalezlá někde ve křoví, tak ji najdou, mají psy i vrtulník s termovizí.“

„Jenže ta vidí jenom živý tělo...“ vydechl Tomáš. „Snad to nebude tak zlý. Aspoň se podíváš do mého rodnýho města, z turistickýho hlediska to tam nemá chybu.“

„A fakt to není blbý, že budu bydlet u tvých rodičů?“

„Není, neboj.“

„Víš, něco mě napadlo. Říkal jsi, že tam stejně plánuješ cestu na dovolenou...“

Tomáš se nemohl dočkat. Představa letních nocí v Roklince byla neodolatelná.

Jenže táta to viděl jinak.

„Nebudu přece najímat další brigádníky, když mám doma zdravýho kluka,“ řekl a nabídl synovi velkorysý výtěžek.

Jenže Tomáš o peníze nestál. Ne, že by mu vadila práce nebo brzké ranní vstávání, jako syn pekaře věděl, co tohle podnikání obnáší, ale teď toužil po jediném: chodit skákat do lomu, koupat se v rybníku, pařit až do rána a balit holky. Prostě být mezi svými. A zmizet v Roklince.

Byla to vlastně jen skromná přání, ale s ranními směnami, které i v létě začínaly ještě za tmy, to prostě nešlo dohromady.

Zkoušel se z toho vyvléct, jenže táta byl neoblomný. Na brigádě trval a ještě k tomu přidal pár svých tradičních přednášek o tom, jak se Tomáš musí učit řemeslu, protože jednou to bude on, kdo bude svinovským občanům dodávat čerstvé, poctivé pečivo.

To už bylo na Tomáše moc. Představa, že by strávil zbytek života v téhle pekárně, nebo vůbec v tomhle ospalém městečku, ho děsila k smrti.

„Já nechci být pekař.“

„A co chceš teda být?“ zeptal se táta.

„Nevím. Něco pořádného.“

„Jako co? Mlátit do kytary s máničkama? Fetovat a ukusovat hlavy netopýrům, to by bylo něco pro tebe, vid?“ Táta se dostával do varu a jako pokaždé v takovém případě se začal trefovat do jeho oblíbené hudby. Byl při tom ovšem tak mimo, že Tomáše neměl šanci vyvést z míry.

„Tak aspoň by to nebyla taková otrava,“ odpověděl mu s ledovým klidem.

„Já ti dám otravu!“ Tátovi začaly rudnout uši, což bylo neklamně znamení, že začíná jít do tuhého. „Je to poctivá práce, dobrý řemeslo. Když ho umíš, tak si vyděláš. Podívej, tohle všechno máme díky pekařině. Jednou přijde řada na tebe, aby sis to udržel. Ty to nechápeš?“

„Já ale nechci udržovat tenhle barák. Mě to vůbec nezajímá,“ mávnul Tomáš otráveně rukou.

„Tak dost! Co si vůbec myslíš? Víš kolik práce to dalo, abychom si mohli dovolit ten dům? Nevíš nic!“

„Prosím tě, nenech se od toho našeho pubertáka vyprovokovat. Vždyť ho znáš,“ vložila se do debaty máma, která za Tomášem vyběhla na chodbu.

„Tady máš svačinu, Tomíku, nezlob tátu a upaluj do školy.“

„Vidíš to? I tu svačinu jsme ti upekli u nás!“ neodpustil si táta.

„Já ji stejně nikdy nesním,“ procedil Tomáš mezi zuby a vyklouzl ze dveří dřív, než se pohoršený táta zmohl na reakci.

Tomáš nemohl přestat myslet na to, co asi dělá Eva. Byl rád, že se mu ozvala, i když ta prosba, aby za ní přijel, ho překvapila. Eva nikdy nepůsobila jako ženská, která se o sebe neumí postarat.

Pracovně, jako parťáci, spolu před lety strávili vlastně jen pár týdnů, zato však velmi náročných. Jejich první případ byl zároveň i posledním. A Evu jeho vyústění dokonce přinutilo opustit řady policie.

A zatímco Tomáš se po nucené pauze v jihočeském policejním archivu dostal na pražskou kriminálku, Eva se našla v práci pro Vanesco. Dlouho o sobě nevěděli, ale pak je spojila náhoda. Oba se při vyšetřování svých případů dotkli chapadel organizované zločinecké sítě.

Tomáš nikdy nezapomněl na ten večer, kdy mu Eva svěřila své nejbolestivější tajemství a on jí ta svá. Od té doby zůstávali v kontaktu, občas si zavolali a párkrát se i vzájemně navštívili.

A teď jí Tomáš sehnal ubytování v domě svých rodičů ve Svinově, v maloměstě, o kterém by Eva jinak určitě nikdy neslyšela. Vlastně by bylo fajn být tam taky,